

La reina calàpot d'Aina Dols

Sinopsi: La reina Sigfrida és la més bella que hi ha hagut mai a Papalló, un petit reialme perdut a la vall de les rondalles. Viu pendent de la seva imatge i s'ocupa d'alimentar la fama que ella mateixa ha sembrat. Cada acte social al qual acudeix suposa un nou repte: s'ha de superar i cercar models exclusius que facin que eclipsi qualsevol altre convidat.

La propninent festa de Sant Puput, patró de Papalló, serà una fita sense precedents en la història del reialme, que commemorarà el centenari de la seva fundació. Sigfrida ha d'enlluernar tothom, ha de trobar un vestit digne de la seva bellesa...

Na Ramona, la cosidora de la reina, rep un encàrrec ben especial. L'al·lota no pot desobeir les ordres de la reina, tot i que sap que posarà en perill la vida de Sigfrida... Tot i els advertiments de la cosidora, la reina té tant de caràcter com bellesa, de manera que na Ramona li haurà de fer cas.

Personatges:

SIGFRIDA: Reina de Papalló. Una dona jove, de bona presència i poc seny. És una persona bella i vàcua, preocupada només per la seva imatge. Està acostumada a fer la seva voluntat, no escolta mai ningú.

RAMONA: Cosidora de la reina. Una al·lota feïnera i una mica descarada, molt destra amb l'agulla i l'única que ha estat capaç d'aguantar el caràcter de Sigfrida. Les dues dones mantenen una relació singular: la reina la necessita i li consent algunes actituds poc respectuoses. Amb tot, els capricis de la reina suposen veritables reptes per a na Ramona.

SENESCAL: Home de confiança del rei. El monarca, cansat de les estridències de Sigfrida, confia en el Senescal perquè la mantingui allunyada dels afers de govern. Així, el Senescal s'ocupa d'acomplir els desigs excèntrics de Sigfrida i el rei pot despreocupar-se'n i dedicar-se a la feina i els assumptes d'Estat.

BUFÓ: Home vell, grassó i rabassut, que recorda els trobadors d'un temps ja desaparegut. Parla en vers, introdueix l'acció i condueix l'espectador al llarg del desenvolupament de la història.

ACTE 1

Apareix, sol, el BUFÓ, abillat amb un vestit atrotinat, calçons de bufes, una jaqueta que li ve estreta i una gorra de puntes. Tot el conjunt mostra la decadència d'una època passada: la roba, descolorida; el bufó, passat de pes, mal afaitat. Du un tassó a la mà i hi pega glopets.

Penombra, la llum d'un focus palesa els estralls del temps a la cara del personatge mentre es mou, feixuc, davant el teló, sense mostrar el decorat de l'escenari.

BUFÓ: *(molt sobreactuat):* Benvenguts a sa vetlada
Estimats amics presents,

Tots semblau imtel·ligents
I gent molt espavilada.

Escoltau aquest bufó
Que altres temps, quan era jove,
No tenia sa carn tova
Ni es darrera tan rodó.

No és de veres ni mentida
Això que contaré
Va passar, en temps primer,
A la gran reina Sigfrida.

(Aixeca el braç, mostrant el tassó.)

Sí, estimats no és aiguarent
Qui me fa travar sa boca
Tot i que un bocí de coca
No em cauria malament...

Què vos deia fa un moment?
I és que estic ben desanat:
Avui just he berenat
Dos badalls de pa amb talent...

Na Calàpot fou Sigfrida
Quan la vàren batiar
Però es nom s'oblidà
De tan lletja i malsofrida.

Va ser sa més admirada,
Sa més bella des comtat,
Es cabells, color de blat
Sa pell blanca, un poc pigada.

(Amb veu aguda, enumera, de manera molt exagerada, els trets de na SIGFRIDA)

Mans menudes i molt fines,
Es nasset, com un ciuró
Un somriure encisador,
Dents de perles, tan divines.

Ses parpelles, de setí,
Ets ulls, perles precioses
Ses mametes, ufanoses
I a ses galtes, un robí.

Però, ca! Poca pipella!
Saps quin poc coneixement!

M'heu de creure, bona gent:
En té més una porcella!

(Es va animant. Com transportant.)

Porcella, he dit? Bon Jesús!
O un cabrit, o una gallina,
O un peix, com una sardina
O més gros, com és un lluç...

Per no cagar, no menjava
I mai no va fer cap pet,
Na Sigfrida, cul estret,
Era tota de sang blava!

Però ho va pagar ben car,
Coneguem tota sa històri'
He de fer un poc de memòri'
Que sa fam me fa acubar...

Ve-la-te aquí que bramula
Perquè vol un vestit nou
És pesada com un bom
Més cabota que una mula...

S'obre el teló. Llum esplendorosa. Apareix la sala de la reina, presidida per un retrat de Sigfrida de cos sencer. Ornamentació rica, que combina mobles exquísits i teles delicades amb molts de quadres de la reina: primers plans, perfils drets, perfils esquerres; la reina que exhibeix la cabellera; la reina a cavall; la reina guarnida amb joies precioses; la reina envoltada d'una aura de llum daurada...

Aquí i allà, gairebé tants miralls com pintures.

Sigfrida, estirada a un canapè, conversa amb el Senescal, que es manté dret, a una distància prudent.

SIGFRIDA: *(pesarosa, amb un mocador a la mà):* Ai, Senescal, que ho som, de desgraciada. Aquesta vegada sí que em moriré!

SENEscal: *(atabalat)* I què deis, Cor de Jesús! Que vos ha pegat un tro? Fa una estona estàveu bé... Ai, Senyor! Digau-me què voleu que faci: crid el metge o faig venir el confés? Què faig, Déu meu, què faig? *(Després d'un moment de dubte, s'agenolla al costat de la reina i comença a resar, amb les mans juntes, damunt el pit.)* Pare nostre qui estau en el cel...

SIGFRIDA: *(li pega amb el mocador i s'incorpora, irada)* No vos bastarà un parenostre, si vos arrib! Què feis, bordissot?

SENEscal: M'encomanava a Déu... *(S'adona de l'error i se senya, a poc a poc, empegueït.)* Però veig que encara és d'hora...

SIGFRIDA: (*desesperada*): Però no ho serà. Em moriré de bon de veres. Em moriré ben morta, seca, acabada, difunta: com un porc a la matança; com un tord (*tomba el coll*), com un peix fora de l'aigua. (*Es du les mans al coll, treu la llengua i fa com si s'hagués ofegat.*)

SENESCAL: I quan, senyora? I per què us heu de morir? Que ja ho sabeu?

SIGFRIDA: (*mou el cap, derrotada*): Sí que ho sé, boiano: em moriré perquè arriba la festa i jo encara no tenc el vestit! (*Es deixa caure cap enrere i es tapa la cara amb les mans*)

SENESCAL: (*es desinfla, resignat*): Ah, el vestit! Però, majestat, teniu molt de temps encara i vós sempre n'heu sortit, d'aquests tràngols...

SIGFRIDA: Però no m'havia vist mai en un pas com aquest: no és una festa qualsevol, és Sant Puput i és el centenari de Papalló. Tothom es fixarà en mi i jo encara no sé que m'he de posar!

SENESCAL: Majestat, què dic, que n'heu sortit? Sempre heu impactat, sempre heu causat admiració. Sou tan bella que, amb un no res, sempre estau bé.

SIGFRIDA: (*s'incorpora ràpidament*) Què voleu dir, que estic bé? Jo som na Sigfrida. I a na Sigfrida no li basta estar bé. Està bé n'Elisabet de Biniromput, n'Elionor d'Ullsalem; les besones dels comptes de Fontvenal... Elles, quan s'hi entesten, amb molt de maquillatge, poden estar bé... Però jo, la reina Sigfrida de Papalló, la divina, l'excelsa... Jo no puc estar bé! Jo he d'estar espectacular, impactant, esplendorosa, angelical, mítica, superba, i un punt més, però no "bé". Si preteníeu amargar-me el dia jo ho heu aconseguit. Ara hauré de banyar-me en aigua de roses blanques perquè aquest disgust no se'm noti a la cara... Estar bé, estar bé! (*Bufa.*)